

Arrest

nr. 118 630 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

1.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bij beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 21 oktober 2013 het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.

De omstandigheid dat de verzoekende partij in de synthesememorie een alinea toevoegt waarin ze stelt dat de opmerking van de verwerende partij niet ter zake dienend is omdat er geen beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ingediend werd, doet geen afbreuk aan het feit dat de synthesememorie voor het overige uitsluitend een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift is.”

1.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 oktober 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat het begrip ‘samenvatting’ duidt op het samen nemen van alle middelen en dat ook een herhaling kan worden beschouwd als een samenvatting. Zij verwijst daarbij naar de definitie van Van Dale. Verder stelt zij dat dit de enige juiste interpretatie is van artikel 39/81, vijfde lid en artikel 39/60 van de wet van 15 december 1980 ertoe leidt dat in de synthesememorie geen nieuwe middelen mogen worden aangevoerd. Zij wijst verder op haar rechten van verdediging en het in artikel 6 van het EVRM vervatte recht op een effectief proces: zij moet zich kunnen verdedigen tegen de nota van de verwerende partij, maar het is haar niet toegelaten nieuwe middelen of argumenten aan te voeren in de synthesememorie en een herhaling wordt niet beschouwd als de vereiste samenvatting zodat de synthesememorie een louter formeel instrument, dan wel recht van verdediging, is dat in de praktijk niets bijdraagt tot een effectieve verdediging. Zij stelt dat de betekenis van het woord ‘synthese’ impliceert dat alle gegevens worden verzameld en wijst op de Hegeliaanse definitie van de synthese als resultaat van these en antithese. Daarnaast meent zij dat het in de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel wordt geschonden, daar de verzoekende partij die geen synthesememorie wenst in te dienen haar belang behouden ziet terwijl de verzoekende partij die verkiest dit wel te doen in de huidige praktijk haar belang verloren ziet gaan en stelt zij dat de Raad over deze kwestie een prejudiciële vraag zou moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof. Ook de Raad van State zal zich nog dienen uit te spreken over deze kwestie. De verzoekende partij meent dat de wijze waarop de Raad het begrip ‘“samenvatting” interpreteert, problematisch is. Zij blijft volharden dat de synthesememorie voldoet aan de voorwaarden.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

1.4 De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesememorie” in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (,§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme

synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

1.4.1 Zoals reeds in de beschikking van 21 oktober 2013 aangegeven, herneemt de verzoekende partij *in casu* in de 'synthesememorie' integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

1.4.2.1 Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij te blijven volharden dat de synthesememorie beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet en zet zij de argumenten uiteen op grond waarvan zij meent dat het begrip 'samenvatting' duidt op het samen nemen van alle middelen en dat ook een herhaling kan worden beschouwd als een samenvatting, waarbij zij vooropstelt *"dat dit de enige juiste interpretatie is van artikel 39/81, vijfde lid"*. Zij verwijst in de eerste plaats naar *"de definitie van Van Dale"*. Er dient echter op gewezen dat op grond van de betekenis van het woord 'samenvatten' uit het Van Dale Groot Woordenboek van de Nederlandse taal, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet kan worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord 'samenvatten', namelijk *"1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen (...)* 2. *in het kort weergeven of herhalen (...)"*, als uit de betekenis van het woord 'samenvatting': *"1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. (...)"*, blijkt dat de verkorte weergave of herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat de rechten van verdediging vrijwaart. De Raad wijst erop dat in voornoemd artikel 39/60 wordt bepaald dat door de partijen *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn"*. Vervolgens kan erop gewezen worden dat de neerlegging van een synthesememorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Het kwam dan ook aan de verzoekende partij toe om te kiezen om, ofwel een synthesememorie in te dienen conform artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de aangevoerde middelen samen te vatten, ofwel de griffie er tijdig van op de hoogte te stellen dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen waarna zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet ervan verzekerd is dat de annulatieprocedure wordt voortgezet. De verzoekende partij maakt *in casu* geenszins aannemelijk dat haar rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat haar recht geput uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden. Er werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij haar middelen in haar synthesememorie geenszins beknot of beknopter heeft weergegeven of afstand van bepaalde middelen heeft gedaan, maar haar inleidend verzoekschrift integraal heeft gereproduceerd. Verder wordt verwezen naar hetgeen reeds in de beschikking van 21 oktober 2013 werd vastgesteld, met name dat de omstandigheid dat de verzoekende partij in de synthesememorie een alinea toevoegt waarin ze stelt dat de opmerking van de verwerende partij niet ter zake dienend is omdat er geen beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ingediend werd, geen afbreuk doet aan het feit dat de synthesememorie voor het overige uitsluitend een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift is. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar de synthese als resultante van these en antithese en stelt dat de betekenis van het woord 'synthese' impliceert dat alle gegevens worden verzameld, weze het herhaald dat de wetgever de synthesememorie omschrijft als een akte waarin de middelen worden samengevat. Zelfs indien dit moet begrepen worden als het samenspel van these en antithese, waarbij de synthese per definitie een 'nieuwe' eenheid is waarin de these en de antithese worden verzoend, kan een loutere reproductie van het verzoekschrift zoals *in casu* niet als dusdanig beschouwd worden. Verder hangt een samenvatting van middelen niet af van de lengte van de synthesememorie maar wel van haar inhoud en dient verzoekende partij zorg te dragen voor een samenvatting die begrijpelijk is.

1.4.2.2 Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar het in de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel, meer bepaald de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, en stelt zij dat de Raad over deze kwestie een prejudiciële vraag *"zou moeten stellen"* aan het Grondwettelijk Hof *"daar de verzoekende partij die geen synthesememorie wenst in te dienen haar belang behouden ziet terwijl de verzoekende partij die verkiest dit wel te doen in de huidige praktijk haar belang verloren ziet gaan"*. Zij meent hierbij dat de wijze waarop de Raad het begrip 'samenvatting' interpreteert, problematisch is.

In mate waarin de verzoekende partij hierbij meent dat de Raad “zou moeten” overgaan tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, wijst De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de door haar voorgestelde prejudiciële vraag verwijst naar de verzoekende partij die verkiest wel een synthesememorie in te dienen “in de huidige praktijk”. Het vijfde lid van artikel 39/81, zijnde één van de twee leden waarvan de verzoekende partij middels het verwijzen naar “de huidige praktijk” de toetsing aan de Grondwet vraagt, spreekt echter over een synthesememorie “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Zodoende betreft de verzoekende partij de door haar voorgestelde prejudiciële vraag niet op de tekst van de wettelijke bepaling waarvan zij de toetsing vraagt, maar op een eigen interpretatie van deze wettelijke bepaling of een interpretatie ervan door de Raad. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de verzoekende partij reeds op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift op de hoogte was van de wettelijke bepaling die handelt over een synthesememorie “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat” en zij aangeeft hierbij van mening te zijn dat de wijze waarop de Raad het begrip “samenvatting” interpreteert, problematisch is. De kritiek van de verzoekende partij heeft dus in wezen betrekking op de interpretatie door de Raad van deze wettelijke bepaling. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de vraagstelling van de verzoekende partij niet gericht is op het doorvoeren van een grondwettigheidstoets van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet op zich, maar eerder is geformuleerd als een verzoek dat het Grondwettelijk Hof de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake zou onderzoeken om zich daarover uit te spreken. Het Grondwettelijk Hof is daarvoor echter niet bevoegd (cf. RvS 24 mei 2013, nr. 223.585; cf. Arbitragehof nr. 13/2004, 12 januari 2004).

Gezien de voorgestelde prejudiciële vraag zodoende geen vraag is omtrent de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, zoals bepaald in artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, en overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof een rechtscollege slechts het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op een vraag “te dien aanzien” uitspraak te doen, dient de Raad in voorliggend geval de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vraag die zoals hoger uiteengezet geen vraag “te dien aanzien” betreft, dan ook niet te stellen.

Waar de verzoekende partij hierbij aangeeft dat ook de Raad van State zich nog zal dienen uit te spreken over deze kwestie en zij blijft volharden dat de synthesememorie voldoet aan de voorwaarden, dient er voorts op te worden geduid dat een cassatieprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft en niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij (inmiddels) niet dient te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet.

1.5 Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 21 oktober 2013 was gesteld, zodat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET